

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvónő

Május, május az idő csodaszép...

A budai hegyoldalban a Bimbó utcai kanyarban zöld rácsos kerítés mögött van egy óvoda a hatalmas gesztenyefák alatt, amit a száguldó autókból, buszból nem lehet látni, de mindenki számára barátságosan nyitva van a két kapuja. Az alsó és a felső is. A kerítésen belülről százhusz kis óvodás nézheti a távolban a János hegyei kilátót, aztán a Széchenyi hegyi televíziós tornyot, a Sas hegy kőszikláit, majd a kimagasodó az országzászlót a Hadtörténeti Múzeum épülete előtt. A kertből még látható a Gellérthegy is meg a dunai hidak közül Lánchíd és az Erzsébet híd. A tavaszi napsütés és esők után hamarosan belombosodik a juhar, az akác. Az ezüsthégyek évről évre nőnek. Így a kilátás is egyre inkább változó. A homokozó szélén,- miközben várat építenek a gyerekek, mások a csúszdáról a homokba érkeznek, a mászóknak kapaszkodnak fel a vastag kötélen,- az óvónő arra gondolt, hogy milyen gyorsan eltelt az április, a friss, szeles. Még hózáport is hozott pár napja, és itt a május. Holnap május elseje lesz.

Régi dalok jutottak eszébe.

*”Május, május az idő csodaszép,/ nézd csak, nézd csak, fenn az ég csupa kék/. Menjünk együtt,
gyere hát szaporán, /nótánk fújja a fiú meg a lány.”*

Ez egy régi dal - gondolta.

Máris egy másik jutott eszébe:

*”Szép május jöjj, hogy ébreszd a fáknak ágait,
oly régen várlak téged, hogy minden nyíljon itt,
s ha dúsan hajt a rózsza és ontja illatát
Oly vágyva szívom róla,
ott járva a réten át.”*

- De hiszen ez egy Schubert dal.- A régi májusok jutottak eszébe, amikor Anyák napjára papír szívet készítettek, s a kis 6 évesek házról-házra jártak anyát köszönteni a *Sekenj fel, kegyes népszöveggel*”.

”Amennyi fűszál van a tarka menzőben

annyi áldás szálljon jó anyánk fejére.” -énekelte Margit, Etuska, Márti, Éva, Sári, a Tóvári lányok. A papírszívekben saját fényképük volt. Egyforma szívek voltak azok, most is ott vannak a szekrényben, mert az édesanyák megőrizték.

A vers járt a fejében, hogy *”Május első hajnalán kinyílt a tulipán...”* Igen kinyílt a tulipán meg az orgona, a gyöngyvirág és a nefelejcs.

Ezekkel a kerti virágokkal mentek anyát köszönteni a kislányok, a hullámcsatos, szalagos copfos hajúak falun.

De rég volt!

Aztán újabb májusok jöttek és énekeltek:

*”Leveles a május, virágos a rét / patak partján menni, jaj, de csodaszép./Tarka hátú kis bogár
döngicsélve erre száll,/ ránc ragyog az ég, Május, jaj de csodaszép.”*

A legemlékezetesebb az volt, amikor régi szokás szerint májusfát állítottak a fiúk a lányoknak. Nyírfa, nyárfa vagy szép szál letisztított törzsű fát hoztak a közeli erdőből. Akkoriban sokan kaptak a faluban májusfát.

Erre gondolt az óvónő most a homokozó szélén, mert soha nem tudta meg, hogy ki állította, kik állították, csak sejtette. Egykorú fiúk, osztálytársak, akik még szerenádokat is adtak, s azt bizony, égő gyertyával kellett megköszönni azon éjszaka félálomban. Fel sem fogta, hogy micsoda ajándék ez vidéken egy fiatal lánynak. Szerenád? Valaki énekelt és hegedű kísérte.

A fa szép volt, karcsú, magas, a templom mellett állt magasba törően, szalagok voltak rajta. A májusi reggeli fényben lobogtak a szalagok. A következő éjszakán azonban jöttek másik fiúk és kidöntötték a fát.

Szomorú lenne a történet, ha nem lett volna folytatása, de van, mert a fát újból felállították a fiúk.

Most ezen gondolkodik az óvónő és látja a kis faház mellett a magoncból felnőtt hársat. Évek óta figyelte, hogy gyermek nagyságából hogyan lett felnőtt nagyságú a kis hársfa. A faháznál épp a Három kismalac és a farkas játékot játszották a gyerekek teljes komolysággal: *”Kismalac, gyere ki, mert ha nem, összedöntöm a házadat* - mondta a farkast játszó kisfiú.

Az óvónő halkán magához hívta:

- „Van egy titkos tervem, hívd ide a többi fiút, de kislányok nem tudhatnak semmiről. Arra gondoltam, hogy délután alvás időben feldíszítjuk ezt a kis hársfát. Lehet, hogy kell hozzá létra meg szék, de az alsó ágat könnyű lesz nektek díszíteni krepp szalagokkal. Micsoda meglepetés lesz ez, meglátjátok! Májusfát állítunk a lányoknak. Ajándék lesz számukra, körbe táncoljuk majd.”

Igen. Pontosan így történt. Kora délután uzsonna időben minden kislány a fát nézte.

A szalagok repkedtek a feltámadó szélben.

Az óvónő csupán egy emléket idézett, csak egy néphagyományt elevenített fel a városi gyerekek számára. A májusfa napokig állt ebben a pompában, aztán jöttek májusi esők és a krepp szalagok színüket veszítve lógtak. Így is szép volt sokáig.

A fa ezentúl a következő években ismét átváltozott május első hajnalán májusfává s egyre magasabb lett.

Mire virágba borult, addigra a szalagok is lehullottak vagy a szél cibálta és röptette. Méhek jöttek, döngöcséltek. Zümmögtek. Hársfavirág port gyűjtöttek méznek.

A kislányok felnöttek, a fiúk is azóta. Talán egy szikrányi emlék megmaradt nekik abból az időből, hogy a rózsadombi óvoda kertjében békés volt a gyermekkori álomvilág, ami már visszahozhatatlan, megismételhetetlen.

Már nem látható a Jánoshegy sem, a televíziós torony sem, a Gellérthegy sem, teljes lomb árnyékban van a homokozó, a faházat is kikezdte az idő, új került a helyére.

Az óvodások azonban most is játsszák a Három kismalacot, a homokvárak is megépülnek, és mindig ül a homokozó szélén egy óvónő, akinek emlékei és tervei vannak a jövőre. Mert kell a gyermekkorban az élmény, a sütőforma, a piros műanyag vödör és lapát, hogy játszhassanak. Derű és öröm kell számukra. Idő és hely és bizalom. Kis konfliktusaikban segítség, ha szükséges, de jobb, ha maguk találják meg a megoldást. Vigasztalni kell őket, ha könnyes a szemük, ha bánatuk van.

Lehetőséget kell adni, hogy mindent újra kezdhessenek és őszinteségüket tisztelni kell, kérdéseikre választ kell adni.

Boldog gyermekkort kell biztosítani, megerősítve őket, hogy legyenek bátrak és erősek, mint a bibliás népek gyermekei, ugyanakkor legyenek emberségesek, együttérzők, egymást segítők ezen a szép földgömbön, a májusfás délutánt sosem feledve.